

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Mirabilis historia de iuvene, per Angelum occiso, alijsq[ue] in speciem
damnis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Rom. 7. 24:

è seruitute in libertatem, è carcere in regnum transfert, immò è terra in cælum? Nequaquam injuriam facit, sed maximi amoris exhibet argumentum. Certè Matrem suam non odit CHRISTVS, & tamen eam (quæ ratione temperamenti diutissimè prouidere quiuisset) mori voluit, vt è bello ad pacem, à laboribus ad mercedem, à pugnis ad præmium & coronam, eam euocaret. Quò vt perueniret Paulus aliq̄ue Sancti, tam incensis desiderijs cupiuerunt *dissolui, & de corpore mortis huius liberari*. Tantum abest injuriæ similitudo, vt etiam dilectionis indicium, censeatur, si animam tollat, cerui instar, Christum, tamquam fontem aquarum viuentium, feruidissimè sitientem; aut etiam alias peius perituram. Quod cum ita sit, plurimùm errant, qui casu acerbo allisi, aut in lethalem morbum lapsi, aiunt: *Henquàm me Angelus meus custos deseruit?* Quasi Angelus custos, aut non amet clientem, aut negligat, aut conseruare non possit. Potest omnino, & negligens non est, neque enim dormit vmquam, neque distrahitur, neque se occupat alio custodiendo; sed sæpe ex amore, sæpe, ex DEI voluntate, permittit hominem periculis vitæ, vt merendi præmia, vel luendi delicta habeat occasionem. Sæpe & ipso DEI mandato occidit hominem, ne peccet. Præstat enim vel millies mori, quàm DEVM, non iam grauitè, sed vel leuissimè offendere. Quis magis hominem amat, quàm Angelus hominis? non frater, non soror, non ipsa mater. Nullus tam assiduè nobiscum est pædagogus; nullus tam sedulò attendit Argus; nullus DEO nos adducere magis satagit. Quòd si ergo ille ipse mortem pupilli sui, aut certè hominis innocentis subinde promouet, profectò indicium est amantis, nõ odio persequentis. Dabo historiam, quam etiam è vitis PP. recitat Albertus Patavinus in hunc ferè modum.

III. Simplicis ingenij monachus vitam solitariam in Ægypto agebat, qui identidem Deum orando dicebat: *DOMINE OSTENDE NOBIS IUDICIA TUA*. Simplicium preces exaudit DEVS; quare Angelum illi suum aliquando permisit vultu habituque longæui senis apparere, qui oum per speciem visitantis comiter inuitauit, vt secum alios, per eremum, Patres vellet adire, à quibus salutambus monitis imbuerentur, benedictionemque, de more,

Cap. XLVI. *Immatura aliquos innocentes, sed iusta morte obire.* 509
more, referrent. Consensit facilè minimè malus Asceta. Itur-
post prolixam viam, se se tandem offert spelunca potius, quàm
casa, regum tamen palatij pretiosior. Dant signum ante fores,
egreditur capularis senex, longâ cæsarie, hirsutâ barba, sed mul-
ta charitate vegetus, multa sanctitate diues, quare etiam hospi-
talis exercendæ occasione lætus comibus eos verbis rogat,
vt diuertant; introgressis pedes lauat, mensam, quàm potest
lautissimè apparat; herbulas, radices, salem apponit, catinum
ad nitorem repurgat, neque quidquam omittit eorum, quæ per-
tinebant ad sincerissimam humanitatem. Domi natam condie-
bant cœnam colloquia è cælo petita. Quod reliquum erat no-
ctis, somno relictum est, & quieti. Sole reuecto, non sine osculo
pacis dimissi sunt. Dum abirent, Angelus catinum, præcipuam
hospitis supellectilem, clam secum abstulit. Quod cum in via
videret factum simplex ille, animo cœpit turbari, atque tacitis
cogitationibus intra se se dicebat: *Ecquid accidit huic seni, vt pro
vice charitatis, hospitijq; lautissimi loco, viro sanctissimo catinum
vellet asportare?* Hæc eo cogitante, superuenit anhelato cursu eos
assecutus spiritualis filius, aut discipulus Eremitæ nocturni ho-
spitis, qui catinum cum abesse cerneret, eum misso post illos hoc
nuntio repetiuit. Inquiebat igitur iuuenis: *Reddite catinum,
quem sustulistis vobiscum.* Cui Angelus, *Ante nos est, cui eum dedi,
aiebat, Veni & recipe eum.* Adhibuit verbis fidem nuntius, quem
haud diu vnâ ambulantem impulit ex improviso Angelus per-
immane præcipitium, vt fœdè contractis omnibus membris, mo-
mento miserè expiraret. Quod vbi rursus conspexit simplex ille
Monachus, expalluit, & animo grauissime offensus ita secum
est locutus: *Heu mihi, quid contigit mali homini tam bono? Nempe
non sufficiebat illi catinum subduxisse, etiam charissimum illius pignus
interfecimus? quod crudelium factum potuit excogitari? furtum ho-
micidio cumulatur? Etiamne Deus ista permittit, & bonus vocatur?*
Aucta est hæc sollicitudo tertio inde die, quo in alia cella senem
longè moribus alium repererunt, duobus discipulis stipatum.
Alijs quippe ab eo verbis salutati, alia ratione accepti sunt. Cum
enim aduenientes è superiore fenestra interrogasset: *Qui nam
essent, aut cuius rei gratia id loci versarentur?* demissimè respon-
derunt,

derunt, fatigatos se prolixa via adesse, benedictionemque illius flagitare, & salutarem cupere audire exhortationem. At ille, truci barbaroque mandato, exesse eos actutum iubet, non sibi nunc vacare. Instant, & oppidō se se delassatos de via esse, etiā atque etiam ut suscipiat rogant. Ille autem nihil motus, quasi cautē in pectore gereret, abscedere eos ocyūs iubet, insuperque verbis asperis, tamquam vagos erroneos, increpat; manereque, posthac domi in cella, non foris circumcurfare iubet. Verū ipsi vel patientiā diuersorium meriti, tertio flagitant vnius noctis hospitium, cum & vespera sit diei, & periculum à feris imminet, sub dio mansuris. Expugnata tandem hominis duritia est, sed ea condicione annuit, ut non nisi in angulum aliquem stabuli à discipulo abducerentur. In stabulo igitur, apud asellum, foli absque alloquio relictī, ut hospites ingrati, nocte jam se se intendente rogarunt, vel modicum lucernæ sibi lumen ministrari, ad locum cubandi explorandum. Negatum est & istud. Iterum post semihorulam, vel ob Dei amorem, paucillum aquæ sibi porrigi petierunt. Ad quam vocem discipulorum alter motus, & aquam, & aliquid panis de suo illis dimenso attulit, impensè rogans, ne id Abbas resciret; quem immittem sciuerat esse atque immisericordem. Ita haud sanè laurè refectis, tota nocte humi, sine folijs, sine stramine cubandum fuit. Vicina iam erat dies, cum Angelus juniori ad se vocato dixit, se habere, quod Abbati pro gratia hospitij offerret, si quidem eius compellandi daretur facultas. Quod ubi è superiore loco audiuit suspicax & attentus senex, accipiendi spe descendit, catinoque, à sancto illo priore sene furtim ablato, remuneratus, ire eos vias suas iussit; ac se mox, ne salute vterius data, in domum suam reclusit. Quid putatis hīc simplicem his tam mirabilibus rebus visis auditisque cogitasse? quos motus, quas turbas animi sensisse? Non potuit rem diutius dissimulare; erupit in verba diu pressa indignatio. Quia enim nesciebat, Angelum esse, qui hæc fecerat, cum magna vehementia dixit. *Faceffe hinc, non enim amplius possum tecum ambulare. Nam ecce quam atrocia fecisti illi sancto, qui tanta nos charitate complexus, amicissimè habuit! carinum ei clepsisti, Filium eius innocentem naso ductum in praeceps, & exitium egisti.*

Et nunc

Et nunc malè de nobis meritum, pessimum istum hominem, qui nec DEVM timet, nec humanitatem colit, eodem catino locupletasti: vel sapere te parum oportet, vel esse patronum flagitiosorum. Dixit, & vultum auertit, aliò abiturus. Sed lacinia prehensum Angelus retraxit. Nonnè tu, inquiens, apud DEVM supplicasti, vt iudicia sua tibi demonstraret? Ad ea monstranda ego missus sum. Ea igitur intellige. Catinus, fidei erat non bona; non decebat ergo, vt malum apud tam bonum virum maneret. Itaq; translatus est ad malum, vt haberet qualemcumq; exiguorum operum suorum mercedem. Filium autem illum idcirco innocentem interfeci, quia proxima nocte ipse Patrem suum interfecisset, atq; ita beneficium vno facto exhibui duobus. Hæc vbi simplex audiuit, in terram se ad pedes Angeli abjecit, veniam precatus sui erroris. Precantis ex oculis Angelus euauit, non euauit tamen è memoria. Statuit enim posthac de nullius morte sinistram aliquid, contra Dei iudicia, cogitare. Siquidem intelligebat, non solum differri, in seram ætatem, quorundam mortem, vt tandem pœnitentiam agant, sed etiam mortem in multis accelerari, ne agant pœnitenda.

Quod simplex iste ab Angelo didicit, vtinam discant etiam Mundi sapientes. Ad hoc enim in oculis Eremitæ occisus est adolescens, vt esset in diuinæ prouidentie exemplum; quin etiam vt ipsi via occluderetur, quia in malum erat iturus. Placens Deo factus est dilectus, & viuens inter peccatores translatus est, vt aptus est, ne malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio deciperet animam illius. Quo loco S. Spiritus ostendit multis hominibus hominem modicæ ætatis, sed studiosum, si à vita discedat, non ante tempus obire. Quia innocens numquam immaturus est cælo, quare quandocumque moriatur, non est mors intempestiua. Siquidem, iustus, si morte præoccupatus fuerit, in refrigerio erit. Ne mo æstuans siti, queritur, se frigido & optato hauustu nimis citò refrigerari. Parato mori mors non est inopina; optanti mori, non est ingrata. Ideo ait: Anima mea in manibus meis semper: hoc est, vitam meam semper in manibus fero, vt eam ad nutum Domino meo offeram, quem prouideo in conspectu meo semper, & adeo habeo familiarem mortis meditationem, vt ei obuiam eam, nedum vt illa me occupet. Narrat Holcot, quemdam eruditum

IV.

Sap. 4. 10.

Sapi. 4. 7.

Psal. 118. 109.

Psal. 15. 8.

Holcot. lect. homi. 47. in sap.